УДК 347.77
DOI https://doi.org/10.32782/klj/2026.3.9

Гейнц Р. М.,
кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри цивільного права
Навчально-наукового юридичного інституту
Карпатського національного університету імені Василя Стефаника
ORCID: 0000-0003-2854-7414

Мироненко І. В.,
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри цивільного права
Навчально-наукового юридичного інституту
Карпатського національного університету імені Василя Стефаника
ORCID: 0000-0003-2853-2597

КОМЕРЦІЙНЕ НАЙМЕНУВАННЯ ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ В КОНТЕКСТІ ОНОВЛЕННЯ ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Анотація. Стаття присвячена питанням правової охорони комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності в умовах рекодифікації цивільного законодавства. Дослідження проведено шляхом порівняльного аналізу положень чинного Цивільного кодексу України та норм проєкту Цивільного кодексу України від 09.04.2026 р., прийнятого на момент написанні даної статті у першому читанні. Акцентується увага на проблемних аспектах правої охорони комерційного найменування, які повинні бути вирішені на рівні законодавства та відображені в оновленому Цивільному кодексі України.

Встановлено, що закріплення у ст. 100 проєкту Цивільного кодексу України положення про те, що комерційне найменування юридичної особи є охоронюваним як об'єкт права інтелектуальної власності, на законодавчому рівні завершує дискусію про відмінну правову природу комерційного найменування та найменування юридичної особи. Позитивно оцінено підхід щодо законодавчого закріплення дефініції комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності. Обґрунтовано, що відповідно до проєкту Цивільного кодексу України суб'єктами права інтелектуальної власності на комерційне найменування є корпоративні товариства та підприємницькі кооперативи.

Визначено сукупність умов, при дотриманні яких юридичні особи можуть використовувати однакові або схожі комерційні найменування. Розглянуто правові наслідки внесення у встановленому законом порядку до відповідного реєстру відомостей про комерційне найменування юридичної особи. Доведено, що реєстрація комерційного найменування без його використання не свідчить про набуття прав інтелектуальної власності на нього.

У висновках окреслено положення щодо правової охорони комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності, які отримали закріплення у проєкті Цивільного кодексу України.

Ключові слова: *приватне право, право інтелектуальної власності, комерційне найменування, об'єкт права інтелектуальної власності, господарська діяльність, юридична особа, найменування юридичної особи, суб'єкт права інтелектуальної власності, засоби індивідуалізації учасників цивільного обігу, товарів і послуг.*

Heints R. M., Myronenko I. V. Commercial name as an object of legal protection in the context of the updated Civil Code of Ukraine

Abstract. The article is devoted to the issues of legal protection of a commercial (trade) name as an object of intellectual property right in the context of the recodification of civil legislation. The study was conducted through a comparative analysis of the provisions of the current Civil Code of Ukraine and the norms of the draft

© Гейнц Р. М., Мироненко І. В., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

Civil Code of Ukraine dated 09.04.2026, adopted in the first reading at the time of writing this article. Attention is focused on the problematic aspects of the legal protection of a commercial name, which should be resolved at the legislative level and reflected in the updated Civil Code of Ukraine.

It has been established that the enshrinement in Article 100 of the draft Civil Code of Ukraine of the provision that the commercial name of a legal entity is protected as an object of intellectual property right, at the legislative level, concludes the discussion on the distinct legal nature of a commercial name and the name of a legal entity. The approach of legislatively enshrining the definition of a commercial name as an object of intellectual property right is assessed positively. It is substantiated that, in accordance with the draft Civil Code of Ukraine, the subjects of the intellectual property right to a commercial name are corporate entities (business companies) and entrepreneurial cooperatives.

A set of conditions has been defined, subject to which legal entities may use identical or similar commercial names. The legal consequences of entering information about the commercial name of a legal entity into the relevant register, in accordance with the procedure established by law, are examined. It is proven that the registration of a commercial name without its use does not indicate the acquisition of intellectual property rights to it.

The conclusions outline the provisions on the legal protection of a commercial name as an object of intellectual property right that have been enshrined in the draft Civil Code of Ukraine.

Key words: *private law, intellectual property right, commercial name, object of intellectual property right, economic activity, legal entity, name of a legal entity, subject of intellectual property right, means of individualization of participants in civil transactions, goods and services.*

Постановка проблеми. Комерційне найменування як засіб індивідуалізації суб'єктів підприємницької діяльності виконує важливу роль у взаємовідносинах між виробником та споживачем і є «своєрідною візитною карткою підприємства, складовою її престижу, іміджу» [10, с. 53]. Правова охорона комерційного найменування забезпечується нормами права інтелектуальної власності, ефективність якої ґрунтується на досконалому нормативно-правовому регулюванні. Однак впродовж останніх років у наукових працях, присвячених питанням правової охорони комерційних найменувань, систематично акцентується увага на низці проблем, які мають бути вирішені на рівні законодавства. Серед таких можна назвати: відсутність спеціального закону, який би регулював відносини, що пов'язані із виникненням прав на комерційне найменування, здійсненням і захистом цих прав [2, с. 43, 7, с. 413]; ототожнення у працях низки науковців комерційного найменування з найменуванням юридичної особи [2, с. 43]; відсутність легального визначення поняття «комерційне найменування» [6, с. 76]; необхідність належного закріплення способів використання комерційного найменування у цифровому середовищі [7, с. 413] та ін. Отже, можна констатувати, що на сьогодні правове регулювання відносин щодо правової охорони комерційного найменування у законодавстві України залишається фрагментарним і суперечливим.

Рекодифікація цивільного законодавства, старт якої відбувся у 2019 році, передбачає системні зміни усіх книг чинного Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), зокрема і положень Книги четвертої щодо комерційного найменування [8]. Результат оновлення ЦК України знайшов своє втілення у проєкті Цивільного кодексу України (далі – проєкт ЦКУ), який 28 квітня був прийнятий у першому читанні [5]. З огляду на зазначене, актуальним є дослідження положень проєкту ЦКУ щодо регулювання правовідносин, об'єктом яких виступає комерційне найменування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика правової охорони комерційного найменування була предметом наукових доробок таких вчених, як Ю. Л. Бошицький, О. Дорошенко, С. І. Іщук, А. О. Кодинець, І. В. Кривошеїна, О. І. Сафончик, Л. Л. Тарасенко, І. Є. Якубівський, Т. В. Ярошевська та ін. Аналіз праць зазначених науковців свідчить, що вони не втратили свого значення у доктрині цивільного права й сьогодні, однак ці дослідження проводились з урахуванням норм Господарського кодексу України, який втратив чинність 28.08.2025 р. [1], а низка питань щодо правового регулювання комерційного найменування, на яких наголошують автори, залишається законодавчо неврегульованою. Для остаточного вирішення цих питань, на думку Л. Л. Тарасенко, необхідно збільшити обсяг нормативно-правового регулювання правової охорони комерційного найменування, яке

може бути здійснено двома шляхами: прийняттям спеціального закону про правову охорону комерційного найменування або суттєвого доповнення положень глави 43 чинного ЦК України [7, с. 417]. Вказане обумовлює необхідність дослідження перспектив удосконалення правового регулювання охорони комерційного найменування в оновленому цивільному законодавстві.

Метою дослідження є порівняльний аналіз положень ЦК України та норм проєкту ЦКУ щодо правової охорони комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності.

Виклад основного матеріалу. В Україні правовий режим комерційного найменування визначається положеннями Паризької конвенції про охорону промислової власності [4] і ЦК України [8]. До недавнього часу правове регулювання комерційного найменування здійснювалося також і Господарським кодексом України [1]. При цьому між нормами зазначених вище кодексів в частині регулювання відносин щодо комерційного найменування існувала низка протиріч, на чому, зокрема, наголошує С. І. Іщук [3, с. 1].

Базовим положенням щодо комерційного найменування є ч. 2 ст. 90 ЦК України, в якій закріплюється право юридичної особи, що є підприємницьким товариством, на комерційне (фірмове) найменування. Як і чинний ЦК України, проєкт ЦКУ у ст. 100 зберіг цю норму, вилучивши з неї слово «фірмове» [5]. Такий підхід відображає позицію вчених, які пропонували запровадити у вітчизняному законодавстві єдиний термін для позначення досліджуваного явища – «комерційне найменування» [3, с. 4].

Також у ст. 100 проєкту ЦКУ закріплюється положення про те, що комерційне найменування юридичної особи є охоронюваним як об'єкт права інтелектуальної власності відповідно до цього Кодексу [5]. На нашу думку, запровадження цієї норми завершує на законодавчому рівні вирішення наукової дискусії щодо правової природи комерційного найменування та найменування юридичної особи, яка є різною. Це є важливим з огляду на те, що, як у чинному ЦК України, так і в проєкті ЦКУ, право підприємницького товариства на комерційне найменування закріплено у статті «Найменування юридичної особи». Незважаючи на можливість бути тотожними за змістом, «комерційне найменування» і «найменування юридичної особи» є абсолютно різними за правовою природою [3, с. 8].

Безпосередньо правовій охороні комерційного найменування у ЦК України присвячена глава 43 «Право інтелектуальної власності на комерційне найменування», яка містить лише три статті. У проєкті ЦКУ кількість статей однойменної глави 49 збільшено до п'яти. Позитивно слід оцінити підхід, згідно якого положення щодо правової охорони комерційного найменування розпочинаються із закріплення законодавчої дефініції цього об'єкта права інтелектуальної власності. Адже до цього часу визначення комерційного найменування існувало лише на доктринальному рівні. Як приклад, можна навести дефініцію, запропоновану С. І. Іщуком, що розглядав комерційне найменування як словесне чи інше буквенне позначення, яке вирізняє визначеного законом суб'єкта з-поміж інших учасників майнового обороту і не вводить в оману споживачів та інших осіб щодо справжньої його діяльності [3, с. 4, 7].

Відповідно до ч. 1 ст. 683 проєкту ЦКУ, комерційним найменуванням є позначення, що дає можливість вирізнити юридичну особу як суб'єкта підприємницької діяльності з-поміж інших та не вводить в оману споживачів щодо справжньої її діяльності [5]. Таким позначенням можуть бути слово (слова), літери, а також їх комбінація з цифрою (цифрами). Відтак, можемо зробити висновок, що розробники проєкту ЦКУ, закріпивши дефініцію комерційного найменування, вирішили питання відсутності його легального визначення.

Окресленню кола суб'єктів права інтелектуальної власності на комерційне найменування безпосередньо присвячена ст. 684 проєкту ЦКУ [5]. Водночас уже з дефініції «комерційного найменування» можна зробити висновок про осіб, які можуть бути правоволодільцями комерційного найменування. Ними є юридичні особи – суб'єкти підприємницької діяльності і, з урахуванням положень ст. 94 проєкту ЦКУ – це підприємницькі товариства. Звідси випливає, що проєкт ЦКУ не визначає суб'єктом права на комерційне найменування фізичну-особу,

яка зареєстрована як підприємець. ЦК України у ст. 489 вказує на здатність комерційного найменування вирізняти одну особу з-поміж інших, тобто оперує поняттям «особи», яким традиційно у цивільному праві охоплюється як фізична особа, у тому числі і фізична особа-підприємець, так і юридична особа. Такий підхід сприяв тому, що в наукових публікаціях зверталася увага на те, що хоча законодавець у цивільному законодавстві прямо не визначає фізичну особу-підприємця як суб'єкта права на комерційне найменування, але теоретично допускає таку можливість [7, с. 415]. Слід зазначити, що нечинний на сьогодні Господарський кодекс України у ст. 159 закріплював право на комерційне найменування не тільки у суб'єкта господарювання – юридичної особи, а й громадянина-підприємця [1].

Відповідно до ст. 94 проєкту ЦКУ, підприємницьким є товариство, яке провадить підприємницьку діяльність з метою одержання прибутку і подальшого його розподілу між учасниками може бути створено як корпоративне товариство (акціонерне товариство, товариство з обмеженою відповідальністю, товариство з додатковою відповідальністю, повне товариство, командитне товариство) або як підприємницький кооператив [5]. Тобто, суб'єктами права інтелектуальної власності на комерційне найменування, як випливає з норм проєкту ЦКУ, є корпоративне товариство та підприємницький кооператив.

З огляду на приналежність комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності до засобів індивідуалізації учасників цивільного обігу, товарів і послуг, призначення комерційного найменування полягає у його здатності індивідуалізувати суб'єктів цивільного обігу. Це забезпечується нормами, які, хоча й допускають можливість використання юридичними особами однакових або схожих до ступеня змішування комерційних найменувань, водночас чітко визначають умови, за яких таке використання є допустимим. Проєкт ЦКУ закріплює такі умови: по-перше, використання однакових позначень різними юридичними особами не повинно вводити споживачів в оману щодо товарів чи послуг; по-друге, ці юридичні особи мають відрізнятися за предметом та/або територією діяльності. На нашу думку, для використання однакових комерційних найменувань повинні бути дотримані обидві ці умови у сукупності. Відповідно до ч. 4 ст. 489 ЦК України, особи можуть мати однакові комерційні найменування, якщо це не вводить в оману споживачів щодо товарів, які вони виробляють та (або) реалізовують, та послуг, які ними надаються. Як бачимо, проєкт ЦКУ розширює коло умов у порівнянні із ЦК України, що слід оцінити позитивно.

Відповідно до ст. 8 Паризької конвенції про охорону промислової власності, фірмове найменування охороняється в усіх країнах Союзу без обов'язкового подання заявки чи реєстрації і незалежно від того, чи є воно частиною товарного знаку [4]. Такий підхід дає підстави для висновків, що, по-перше, правова охорона комерційного найменування у країнах ЄС здійснюється без його обов'язкової реєстрації; по-друге, на правову охорону комерційного найменування не впливає той факт, що останнє може бути частиною товарного знаку (торговельної марки); по-третє, не є підставою для виникнення права інтелектуальної власності на комерційне найменування сам факт його «створення». Підстав виникнення прав інтелектуальної власності на комерційне найменування у Паризькій конвенції про охорону промислової власності не вказано, але у ній міститься положення, за яким набуття цих прав, як слушно зазначає Є. І. Якубівський, не повинно пов'язуватись із поданням заявки та процедурою реєстрації [9, с. 174].

Згідно з ч. 2 ст. 489 ЦК України, право інтелектуальної власності на комерційне найменування є чинним з моменту першого використання цього найменування та охороняється без обов'язкового подання заявки на нього чи його реєстрації і незалежно від того, є чи не є комерційне найменування частиною торговельної марки.

Набуття права інтелектуальної власності на комерційне найменування у проєкті ЦКУ регулюється ст. 685, в якій зазначається, що право інтелектуальної власності на комерційне найменування набувається на підставі факту першого використання цього найменування без обов'язкового подання заявки на нього або його реєстрації і безвідносно до того, чи є комерційне найменування частиною

торговельної марки [5]. Порівняльний аналіз положень ч. 1 ст. 685 проєкту ЦКУ і ч. 2 ст. 489 ЦК України свідчить, що розробники змістовно залишили цю норму без змін, вдосконаливши її лінгвістично, що дає підстави для висновку, що у такій редакції норма набула більшої чіткості та правової визначеності. Отже, підставою виникнення права інтелектуальної власності на комерційне найменування є факт його першого використання [9, с. 174]. Така підстава є первісною підставою набуття майнових прав інтелектуальної власності на комерційне найменування [9, с. 178].

У контексті дослідження питань набуття прав на комерційне найменування доцільним є розкриття правового значення внесення відомостей про комерційне найменування до реєстру, здійснення якого визначається як можлива, але не обов'язкова дія (ч. 3 ст. 489 ЦК України, ч. 2 ст. 685 проєкту ЦКУ). Сьогодні відсутній закон, який би визначав цей порядок, а також на даний час законодавство України не передбачає суб'єкта, який б здійснював реєстрацію комерційних найменувань. За логікою речей, як слушно свого часу зазначив І. Є. Якубівський, цю функцію мав би виконувати центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інтелектуальної власності [9, с. 177]. Зроблені висновки є актуальними й сьогодні.

Припустімо, що юридична особа зареєструвала комерційне найменування, але жодного разу його не використала. Натомість інша юридична особа впродовж певного часу використовує таке ж саме комерційне найменування, але реєстрації комерційного найменування не здійснювала. З урахуванням положень як чинного законодавства, так і проекту ЦКУ, сам факт реєстрації комерційного найменування не є підставою для виникнення прав інтелектуальної власності на комерційне найменування, оскільки реєстрація комерційного найменування не є обов'язковою. Зокрема, на думку Є. І. Якубівського, правове значення реєстрації комерційного найменування має полягати у тому, що дані такої реєстрації слугуватимуть засобом доказування належності особі прав на комерційне найменування. Такий висновок науковця базується на положеннях ст. 159 Господарського кодексу України, який на сьогодні є нечинним, а також на факультативності реєстрації комерційного найменування. Водночас даний науковець звертає увагу на те, що «навіть якщо одна сторона зі сторін спору зареєструвала своє комерційне найменування, інша сторона не позбавлена права доводити, що вона здійснила перше використання тотожного комерційного найменування раніше, а, відтак, саме їй належить право інтелектуальної власності на комерційне найменування» [9, с. 177-178].

Така позиція є обґрунтованою з огляду на те, що виникнення права інтелектуальної власності на комерційне найменування пов'язується із першим його використанням. Відтак відомості про реєстрацію комерційного найменування слугуватимуть засобом доказування належності особі прав на комерційне найменування тільки у тому разі, якщо вони внесені до реєстру у порядку, визначеному законом, одночасно із першим його використанням або вже після його використання. Додатковим обґрунтуванням цього підходу є те, що факт реєстрації комерційного найменування не має правовстановлюючого значення. Саме такий підхід відображено у Паризькій конвенції про охорону промислової власності.

Майнові права інтелектуальної власності на комерційне найменування закріплені у ч. 1 ст. 490 ЦК України та ч.1 ст. 686 проєкту ЦКУ. Порівняльний аналіз зазначених норм свідчить, що єдиною їх відмінністю є наявність у п. 1) і п. 2) ч.1 ст. 686 проєкту ЦКУ слова «виключне». Це дає підстави для висновків, що визначення змісту майнових прав на комерційне найменування у проєкті ЦКУ ґрунтується на тих самих концептуальних засадах, що й у ЦК України та відповідає загальній конструкції визначення змісту майнових прав щодо більшості об'єктів права інтелектуальної власності з урахуванням специфіки комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності. Відповідно до положень ч.1 ст. 686 проєкту ЦКУ, майновими правами інтелектуальної власності на комерційне найменування є: 1) виключне право на використання комерційного найменування; 2) виключне право перешкоджати іншим особам неправомірно використовувати комерційне найменування, в тому числі забороняти таке використання; 3) інші майнові

права інтелектуальної власності, встановлені законом.

Виключне право на використання комерційного найменування означає вчинення уповноваженим суб'єктом правомірних дій, спрямованих на ідентифікацію виробника товару, виконавця робіт чи надавача послуг, які можуть включати нанесення комерційного найменування на упаковку, застосування в рекламі тощо. Що стосується виключного права перешкоджати іншим особам неправомірно використовувати об'єкт права інтелектуальної власності, то в науковій літературі існує підхід, що пов'язує це право із категорією захисту. Так, І. Є. Якубівський зазначає, що коли йдеться про «перешкоджання неправомірному використанню» чи «заборону неправомірного використання», то порушення майнових прав інтелектуальної власності вже наявне. Відповідно, далі йдеться вже не про здійснення виключного права перешкоджати неправомірному використанню в площині регулятивного правовідношення, а про звернення до суду за захистом порушеного права, що є вже охоронним правовідношенням [9, с. 80]. На нашу думку, відповідь на питання про зміст права інтелектуальної власності лежить у площині наукової дискусії про структуру суб'єктивного цивільного права – «двоелементну» чи «трьохелементну». Остання, окрім права на власні дії і права вимагати вчинення відповідних дій від зобов'язаних осіб, включає також право на захист. Водночас із аналізу ч.1 ст. 686 проєкту ЦКУ випливає, що законодавець до змісту майнових прав інтелектуальної власності на комерційне найменування включає право на власні дії та право на захист. Інші майнові права інтелектуальної власності можуть встановлюватися законом, проте спеціальний закон, що забезпечував б правову охорону комерційних найменувань, наразі відсутній, про що вже зазначалося вище.

Як в ЦК України, так і у проєкті ЦКУ припиненню чинності майнових прав інтелектуальної власності на комерційне найменування присвячена окрема стаття. В ЦК України таке припинення обумовлюється, насамперед, ліквідацією юридичної особи, але може відбуватися і з інших встановлених законом підстав. Згідно зі ст. 687 проєкту ЦКУ, чинність майнових прав інтелектуальної власності на комерційне найменування припиняється у разі припинення юридичної особи. Це означає, що, пропонується встановити тільки одну підставу припинення чинності майнових прав інтелектуальної власності.

Висновки. Підсумовуючи, можна зазначити, що проєкт ЦКУ в частині регламентації застосування та охорони комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності істотно розширює відповідне правове регулювання, оскільки на законодавчому рівні пропонується визначити:

1) поняття «комерційного найменування»;

2) коло суб'єктів права інтелектуальної власності на комерційне найменування;

3) розмежування правової природи «комерційного найменування» і «найменування юридичної особи»;

4) умови, за яких одинакові комерційні найменування можуть використовуватися різними підприємницькими товариствами;

5) майнові прав інтелектуальної власності на комерційне найменування;

6) підстави набуття та припинення права інтелектуальної власності на комерційне найменування.

Таким чином, положення оновленого Цивільного кодексу України забезпечують більшу визначеність та досконалість правової охорони комерційного найменування як об'єкта права інтелектуальної власності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Господарський кодекс України № 436-IV від 16.01.2003 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text – *втратив чинність 28.08.2025 р. на підставі Закону № 4169-IX від 09.01.2025 р.*

2. Дорошенко О., Щукіна К. Структура комерційного найменування. *Теорія і практика інтелектуальної власності.* 2009. № 3. С. 43-52 URL: http://base.dnsgb.com.ua/files/journal/Teoriya-i-praktyka-intelekt-vlasnosti/2009_3/doroshenko,%20shchukina.pdf

3. Іщук С.І. Право інтелектуальної власності на комерційне (фірмове) найменування: автореф. дис… канд. юрид. наук: 12.00.03 / НДІ приватного права і підприємництва Академії правових наук України. К., 2009. 20 с.

4. Паризька конвенція про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року, набрання чинності для України 25.12.1991 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_123#Text

5. Проєкт Цивільного кодексу України: реєстр. № 15150 від 09.04.2026 р. URL: https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/69837 (дата звернення: 12.06.2026).

6. Сафончик О. І. До питання співвідношення правових категорій в сфері права інтелектуальної власності «торгівельна марка» та «комерційне найменування» в Україні. *Актуальні питання юриспруденції*. *Правова позиція*. № 3 (40). 2023. С. 75 -78. URL: https://legalposition.umsf.in.ua/archive/2023/3/13.pdf

DOI https://doi.org/10.32782/2521-6473.2023-3.13

7. Тарасенко Л.Л. Комерційне найменування: проблеми правового регулювання. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*, Серія Право. 2025. Випуск 88: частина 1. С. 412-418. URL: https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/329135/318790

DOI https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.88.1.60

8. Цивільний кодекс України № 435-IV від 16.01.2003 р. (дата оновлення: 01.02.2026). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#n2568

9. Якубівський І.Є. Набуття, здійснення та захист майнових прав інтелектуальної власності в Україні: монографія. Львів. ЛНУ імені Івана Франка, 2018. 522 с.

10. Ярошевська Т.В. Проблеми охорони прав промислової власності в Україні: монографі. Дніпро: Видавець Біла К. О., 2020. 372 с.

Дата першого надходження статті до видання: 22.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.08.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026